

Sygn. akt I C 1185/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. R. (1)

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. w Ł.

o zapłatę i ustalenie:

1. oddała powództwo o zapłatę i ustalenie;
2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu i interwenientowi ubocznemu kosztów procesu;
3. nieuiszczone koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 1185/14

UZASADNIENIE

W pozwie 22 grudnia 2014 roku M. R. (1) reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej im (...) w Ł. kwoty 5.100 zł, w tym kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 100 zł tytułem odszkodowania obejmującego koszty opieki osób trzecich z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość oraz o zwolnienie od kosztów sądowych w całości. W uzasadnieniu podano, że w dniu 8 lipca 2013 roku powód idąc chodnikiem na wysokości ulicy (...) przy bloku nr 8a w Ł. potknął się o nierówno poukładane płyty chodnikowe w wyniku czego upadł i doznał obrażeń ciała. Ubezpieczyciel pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej przyjął odpowiedzialność za skutki powyższego zdarzenia i decyzją z dnia 27 grudnia 2013 roku wypłacił na rzecz powoda kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 500 zł tytułem odszkodowania, w tym kwotę 480 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich i kwotę 20 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. W ocenie powoda wypłacona kwota tytułem zadośćuczynienia jest rażąco zaniżona, a biorąc pod uwagę rozmiar doznanej przez powoda krzywdy i cierpienie fizycznych i psychicznych odpowiednie jest przyznanie na rzecz powoda kwoty co najmniej 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W chwili obecnej powód ogranicza roszczenie do kwoty 5.000 zł. Tytułem odszkodowania zasadnym byłoby przyznanie na rzecz powoda kwoty 1.120 zł przy przyjęciu stawki za godzinę opieki w wysokości 16 zł. W chwili obecnej powód ogranicza swoje roszczenie z tego tytułu do kwoty 100 zł.

/pozew k. 2-3/

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2015 roku Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

/postanowienie k. 28/

W odpowiedzi na pozew Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Nadto wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego - (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.. W uzasadnieniu pozwana Spółdzielnia zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom pozwu wyraźnie nieprzyznanym w odpowiedzi na pozew. Strona pozwana uznała za słuszne stanowisko swojego ubezpieczyciela co do wysokości przyznanego do tej pory świadczenia na rzecz powoda i poczynione przez niego w postępowaniu likwidacyjnym ustalenia co do rozmiaru szkody i krzywdy powoda. Stąd też w ocenie pozwanej żądanie przez powoda zasądzenia dodatkowego zadośćuczynienia i odszkodowania jest w ocenie pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej nieuzasadnione.

/odpowieź na pozew k. 33-34/

W piśmie z dnia 26 czerwca 2015 roku pełnomocnik (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. zgłosił udział ww. spółki w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego. Jednocześnie wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik interwenienta ubocznego nie kwestionował powództwa co do zasady, podnosił natomiast, że w jego ocenie dochodzenie przez powoda dalszych należności z tytułu szkody powstałej w zdarzeniu z dnia 8 lipca 2013 roku jest nieuzasadnione.

/pismo k. 54, 54 odwrot/

Na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo i nie zgłaszał opozycji wobec interwencji ubocznej. Pełnomocnik pozwanego zajmował stanowisko jak dotychczas i również nie zgłaszał opozycji wobec interwencji ubocznej.

/protokół rozprawy k. 76-78/

W piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2017 roku pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie w zakresie odszkodowania o kwotę 218 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia zapłaty z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku liczonymi jako odsetki ustawowe za opóźnienie i wniósł ostatecznie o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 5.318 zł, w tym kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 318 zł tytułem odszkodowania obejmującego koszty opieki osób trzecich z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia zapłaty z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku liczonymi jako odsetki ustawowe za opóźnienie.

/pismo k. 162,162 odwrot/

Na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo. Na wypadek jego nieuwzględnienia wnosił o nieobciążanie powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik pozwanego i pełnomocnik interwenienta ubocznego wnosili o oddalenie powództwa.

/e-protokół k. 171 adnotacja 00:12:34-00:20:14/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lipca 2013 roku M. R. (1) idąc razem ze swoją babcią J. P. chodnikiem położonym wzdłuż bloku 8 a przy ulicy (...) w Ł. znajdującym się tuż obok bloku powoda potknął się o nierówno ułożone płyty chodnikowe i upadł na ziemię. Po upadku powód skarżył się na ból prawej nogi. Powodowi spuchła noga. Powód wrócił do domu. Chodnik ułożony jest z dużych płyt chodnikowych. Pomiędzy jedną a drugą płytą były dziury. Płyty były krzywo poukładane. Zdarzenie miało miejsce przed południem, w czasie zdarzenia nie padało. Powód w czasie zdarzenia nie niósł niczego w rękach.

/zeznania świadka J. P. protokół rozprawy k. 77, zeznania powoda k – e-protokół k. 171 adnotacja 00:03:17-00:05:52, zdjęcie k. 7, rysunek k.8/

Tego samego dnia powód zgłosił się do Wojewódzkiej (...) w Ł. gdzie po badaniu RTG rozpoznano nadłamanie fragmentu przedniego dalszej nasady prawej kości piszczelowej. Powodowi zalecono but gipsowy stopowo - goleniowy na okres 30 dni i zalecono kontrolę w poradni ortopedycznej za 30 dni.

/dokumentacja medyczna k. 13-16, zeznania świadka J. P. protokół rozprawy k. 77, zeznania świadka M. R. (2) protokół rozprawy k. 77 odwrót, zeznania powoda – e-protokół k. 171 adnotacja 00:03:17-00:05:52/

J. P. kupiła powodowi kule, żeby mógł się poruszać i specjalną skarpetę na nogę bez palców. J. P. pomagała powodowi. Przygotowywała powodowi posiłki, robiła pranie, pomagała powodowi się umyć. Czasem trzeba było przynieść coś powodowi, podać mu coś czego potrzebował. Przed wypadkiem powód czynności te wykonywał sam. W czasie wizyty w (...) Wojewódzkiej (...) w Ł. w dniu 7 sierpnia 2013 roku powodowi zdjęto gips. Po zdjęciu gipsu powoda bolała noga, smarował ją. Przez parę dni po zdjęciu gipsu powód nosił skarpetę

/zeznania świadka J. P. protokół rozprawy k. 77, zeznania świadka M. R. (2) protokół rozprawy k. 77 odwrót, zeznania powoda – e-protokół k. 171 adnotacja 00:05:52-00:09:00 i 00:10:31-00:12:04/

Po zdjęciu gipsu powód był już samodzielny. Nikt mu już wtedy nie pomagał.

/zeznania świadka M. R. (2) protokół rozprawy k. 77 odwrót, zeznania powoda – e-protokół k. 171 adnotacja 00:05:52-00:09:00/

Powód w związku ze zdarzeniem z dnia 8 lipca 2013 roku nie chodził na rehabilitację, nie wykonywał żadnych ćwiczeń, nie chodził do lekarzy, nie leczył się specjalistycznie, nie przyjmował leków.

/zeznania powoda – e-protokół k. 171 adnotacja 00:05:52-00:12:04/

Przed zdarzeniem powód nie miał załamanej nogi. Nie leczył się ortopedycznie. Nie miał problemów zdrowotnych.

/zeznania powoda – e-protokół k. 171 adnotacja 00:05:52-00:07:48 i 00:10:31-00:12:34/

W chwili obecnej powód odczuwa bóle nogi na zmianę pogody. Powód czuje ból również po przeciążeniu nogi.

/zeznania powoda – e-protokół k. 171 adnotacja 00:07:48-00:09:00/

W badaniu ortopedycznym kończyn dolnych powoda z dnia 7 marca 2017 roku nie stwierdzono występowania w nich zaników mięśniowych, obwody obu goleni były jednakowe. Nie stwierdzono również deformacji i obrzęku stawu skokowego prawego. Ruchy w stawie skokowym prawym zachowane były w pełnym zakresie, symetryczne, równe w porównaniu z kończyną przeciwną.

/opinia pisemna biegłego z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej M. S. k. 132-134 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 152/

W wyniku wypadku z dnia 8 lipca 2013 roku powód doznał nadłamania krawędzi przedniej nasady dalszej kości piszczelowej prawej, bez upośledzenia funkcji stawu skokowego prawego. W wyniku wypadku z dnia 8 lipca 2013 roku powód nie doznał pod względem ortopedycznym trwałego uszczerbku na zdrowiu. Brak występowania u powoda upośledzenia funkcji stawu skokowego prawego stwierdzony w czasie badania ortopedycznego z dnia 17 marca 2017 roku uniemożliwia stwierdzenie, aby powód w wyniku przedmiotowego wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu. Dolegliwości zgłaszane przez poszkodowanego są odczuciami subiektywnymi które nie podlegają obiektywnej weryfikacji przez biegłego. Dolegliwości bólowe zgłaszane przez powoda nie mogą być podstawą do uznania istnienia po stronie powoda uszczerbku na zdrowiu, gdyż uszczerbek taki może być spowodowany upośledzeniem funkcji

narządu ruchu dotkniętego urazem. Rozmiar cierpień fizycznych powoda bezpośrednio po zdarzeniu mógł być średniego stopnia, a potem zmniejszał się. Skutki wypadku mogły powodować u powoda konieczność korzystania z pomocy osób trzecich w wymiarze 1- 2 godzin dziennie przez okres 6 tygodni. Po tym czasie jak i w chwili obecnej powód nie wymaga pomocy osób trzecich. Z ortopedycznego punktu widzenia powód nie wymaga dalszego leczenia związanych z tym kosztów.

/opinia pisemna biegłego z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej M. S. k. 132-134 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 152/

Miejsce, w którym doszło do upadku powoda znajduje się w zarządzie pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł.. Spółdzielnia ta w dacie zdarzenia posiadała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z posiadaniem mienia i zarządzeniem nieruchomościami w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł..

/bezsporne/

Pismem z dnia 14 października 2013 roku doręczonym w dniu 15 października 2013 roku powód reprezentowany przez kancelarię „pro juris” zgłosił szkodę pozwanej Spółdzielni i wniósł o przyznanie na swoją rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 900 zł tytułem kosztów opieki oraz kwoty 100 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Po otrzymaniu przedmiotowego wezwania do zapłaty pozwana Spółdzielnia przesłała je swojemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.. Decyzją z dnia 13 grudnia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. przyznała na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości 500 zł, w tym kwotę 480 zł tytułem kosztów opieki oraz kwotę 20 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Decyzją z dnia 27 grudnia 2013 roku ww. Towarzystwo (...) przyznało na rzecz powoda kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

/wezwanie do zapłaty k. 9-10, potwierdzenie odbioru k. 11, pismo pozwanego k. 6, decyzja k. 12/

Koszt jednej godziny za usługi opiekuńcze od lipca 2013 roku do marca 2014 roku w dni robocze wynosił 11 zł, w dni wolne od pracy 22 zł. Koszt jednej godziny za specjalistyczne usługi opiekuńcze od 1 lipca 2013 roku do marca 2014 roku wynosił w dni robocze 16 zł, w dni wolne od pracy 32 zł.

/pismo MOPS w Ł. k. 17/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, w szczególności dokumentacji medycznej, dokumentacji fotograficznej, opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej oraz zeznań powoda i świadków. Opinię biegłego Sąd uznał za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych, cechowała się ona bowiem wewnętrzną spójnością, była zupełna i niesprzeczna. Biegły odniósł się do wszystkich okoliczności relevantnych z punktu widzenia uszczerbku doznanego przez powoda. Nadto opinia ta po jej uzupełnieniu na wniosek pełnomocnika powoda nie była w dalszym ciągu kwestionowana.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom powoda w zakresie uprawiania piłki nożnej przed wypadkiem. Twierdzenia powoda w tym zakresie pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka J. P. zaś powód nie zgłosił innych wniosków dowodowych mogących udowodnić przedmiotową okoliczność. Przedmiotowa okoliczność nie była jednakże decydująca przy ocenie stopnia rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód dochodził od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) zadośćuczynienia i odszkodowania za szkody poniesione wskutek zdarzenia z dnia 8 lipca 2013 roku polegającego na przewróceniu się przez powoda na uszkodzonym chodniku.

Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U.2013.260 j.t.) drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi. Budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i

oznakowanie dróg wewnętrznych oraz zarządzanie nimi należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku - do właściciela tego terenu (ust. 2). Podstawę ich odpowiedzialności określa art. 415 k.c. poprzez stwierdzenie, że obowiązany do naprawienia szkody jest ten, kto wyrządził szkodę ze swojej winy innej osobie na skutek swojego działania lub zaniechania. W niniejszym postępowaniu pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł., będąca zarządcą chodnika na którym doszło do zdarzenia będącego źródłem szkody powoda, przyjęła na siebie odpowiedzialność co do zasady za przedmiotowe zdarzenie.

Pozwana przyjęła na siebie odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadza się więc w istocie jedynie do ustalenia zakresu szkody doznanej przez powoda oraz wysokości należnego odszkodowania i zadośćuczynienia.

W tej mierze podnieść należy co następuje. Podstawą prawną żądania powoda w tej części są przepisy art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 k.c. stanowi z kolei, że w przypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę czyli szkodę niemajątkową, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych.

Sąd zawsze jest zobligowany badać okoliczności każdej konkretnej sprawy, a w szczególności cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, ale także trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (por. wyrok SN z dnia 9.11.2007 r., V CSK 245/07 i orzeczenia tam przywołane, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21.02.2007 r., I ACa 1146/06). Charakter krzywdy co do zasady jest niemierzalny, zatem ściśle określenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia, pozostawione zostało ocenie Sądu. Jedyną dyrektywą wprowadzoną przez ustawodawcę jest wymóg zasądzenia „sumy odpowiedniej”. Podkreślenia wymaga, iż owa zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy też utrzymania go w rozsądnych granicach, ma charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia winna zatem uwzględniać rozmiar cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości oraz rozmiar cierpień psychicznych polegających na ujemnych, subiektywnych uczuciach przeżywanych, bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna. W judykaturze podkreśla się, iż zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale winno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. wyrok SN z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07; wyrok SN z dnia 2.02.2008 r., III KK 349/07; wyrok SN z dnia 29.05.2008 r., II CSK 78/08). W wyroku z dnia 28 czerwca 2005 roku (I CK 7/05, publ. LEX nr 153254), Sąd Najwyższy wskazał, iż „na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Nadmienić też trzeba, że kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę, natomiast w żadnym stopniu sadu tego nie wiążą”. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.09.2004 r. (sygn. I CK 531/03, publ. LEX nr 137577), zgodnie z którym „zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem

pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości.

Ustalając wysokość adekwatnego zadośćuczynienia, Sąd kierował się powyższymi kryteriami mając na uwadze w głównej mierze opinię biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej M. S..

I tak, Sąd wziął pod uwagę rodzaj urazu doznanego przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia, zakres cierpień fizycznych wywołanych powyższym urazem, potrzebę noszenia opatrunku gipsowego stopowo - goleniowego i jego czasookres, ograniczenia powoda w życiu codziennym spowodowane doznanym urazem, obiektywną potrzebę opieki ze strony osób trzecich, potrzebę poruszania się przy pomocy kul, a także dolegliwości bólowe odczuwane do chwili obecnej.

Na wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia wpływ ma również fakt, iż doznany uraz nie spowodował upośledzenia funkcji stawu skokowego prawego, fakt, iż pod względem ortopedycznym powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, fakt, iż powód po zdjęciu gipsu był już samodzielny i nie wymagał niczyjej pomocy, fakt, iż w związku ze zdarzeniem powód nie chodził na rehabilitację, nie wykonywał żadnych ćwiczeń, nie chodził do lekarzy, nie leczył się specjalistycznie, nie przyjmował leków. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt iż u powoda w chwili obecnej nie występują zaniki mięśniowe goleni, obwody obu goleni są jednakowe, nie występuje również deformacja i obrzęk stawu skokowego prawego, zaś ruchy w stawie skokowym prawym zachowane są w pełnym zakresie, są symetryczne i równe w porównaniu z kończyną przeciwną. Nadto z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż w chwili obecnej powód nie wymaga pomocy osób trzecich ani dalszego leczenia.

Po uwzględnieniu wszystkich powyższych okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż kwotą odpowiednią do rozmiaru doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu będzie kwota 4.000 zł. Biorąc pod uwagę fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczyciela pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej – spółkę (...) Spółkę Akcyjną w Ł., wypłacono na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 4.000 zł żądanie powoda w tym zakresie podlegało oddaleniu o czym sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Niniejszym pozwem powód wnosił również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego odszkodowania w wysokości 318 zł stanowiącego koszt opieki osób trzecich.

Podstawę prawną powyższego żądania stanowi art. 444 § 1 k.c. zgodnie, z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, wywołanych tym stanem. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). W rachubę wchodzi koszty leczenia w szerokim tego słowa znaczeniu (pobyt w szpitalu, konsultacje lekarskie, dodatkowa pomoc pielęgniarska, wydatki na lekarstwa, koszty związane z transportem poszkodowanego po wypadku do domu, do szpitala, na zabieg, koszty odpowiedniego odżywiania się, wydatki związane z opieką i pielęgnacją po wyjściu ze szpitala, wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego (Olejniczak A., komentarz do art. 444 k.c. [w:] Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Koziół G., Olejniczak A., Pyrzyńska A., Sokołowski T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna., LEX, 2014). Poszkodowany może żądać również odpowiedniej renty, jeżeli utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość (art. 444 § 2 k.c.). Wskazać w tym miejscu należy, iż przyznanie odszkodowania z tego tytułu nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki. Fakt, iż opiekę nad poszkodowaną sprawowały bliskie jej osoby nie pozbawia powoda prawa do żądania odszkodowania w zakresie kosztów, które musiałyby ponieść z tego tytułu. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, poszkodowany nie jest bowiem zobowiązany do udowodnienia poniesionych w tym zakresie wydatków i może dochodzić roszczenia także wówczas, jeżeli opiekę nad nim sprawują osoby najbliższe (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1977 r. I CR 143/77, LEX 7971; z dnia 04 marca 1969 r. I PR 28/69, LEX 12179; z dnia 11 marca 1976 r. IV CR 50/76, LEX 2015).”

Z opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej M. S. wynika, że skutki wypadku mogły powodować u powoda konieczność korzystania z pomocy osób trzecich w wymiarze od 1 do 2 godzin dziennie przez okres 6 tygodni zaś po tym czasie jak i w chwili obecnej powód nie wymaga pomocy osób trzecich. Z zeznań powoda i świadka M. R. (2) – brata powoda wynika natomiast, że opieka nad powodem sprawowana była przez babcię powoda J. P. przez czas noszenia przez powoda opatrunku gipsowego, gdyż po zdjęciu gipsu powód był już samodzielny. Z ustalonego stanu faktycznego wynika zaś, że powód nosił gips przez okres 30 dni.

W tej sytuacji uwzględniając opinię biegłego, zeznania powoda i świadka M. R. (2) Sąd przyjął za uzasadnioną, pomoc i wyrękę przez okres 4 tygodni w wymiarze 1 godziny dziennie. Co prawda biegły określił godzinowy zakres tej pomocy widełkowo, to jest w wymiarze od 1 godziny do 2 godzin, to jednak mając na uwadze treść zeznań świadka J. P. która sprawowała opiekę nad powodem, zeznań świadka M. R. (2) i zeznania samego powoda, z których wynikał, zakres i rodzaj pomocy (przygotowanie powodowi posiłku, zrobienie prania, pomoc w umyciu się) Sąd przyjął do wycieszenia kosztów z tego tytułu wartość niższą.

Ustalając wysokość stawki za godzinę opieki pomocniczo należy wspierać stawkami usług opiekuńczych stosowanych przez ośrodki opieki społecznej. Zabieg ten jest uprawniony w świetle art. 322 k.p.c. Powód żądał zasądzenia zwrotu kosztów opieki według stawki 16 zł. Jak wynika z treści pisma Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej z dnia 18 marca 2014 roku stawka 16 zł dotyczy stawki za świadczenie specjalistycznych usług opiekuńczych. W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby w niniejszej sprawie po doznanych urazie wymagał stosowania specjalistycznej opieki. Okoliczność ta nie wynika z opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej M. S.. Nadto, jak to już zostało wyżej wskazane, opieka nad powodem sprowadzała się do przygotowania mu posiłku, pomocy w umyciu się, w upraniu ubrań, w przyniesieniu jakiejś rzeczy powodowi. Trudno zatem w tej sytuacji uznać aby powód wymagał specjalistycznej pomocy i opieki.

Uwzględniając powyższe Sąd przyjął, iż koszty opieki osób trzecich we wskazanym wyżej okresie wyniosły łącznie kwotę 330 zł (30 dni x 1 godzina x 11 zł za godzinę opieki). Biorąc pod uwagę fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczyciela pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej – spółkę (...) Spółkę Akcyjną w Ł. wypłacono na rzecz powoda tytułem odszkodowania obejmującego koszty opieki kwotę 480 zł, żądanie powoda w tym zakresie podlegało oddaleniu, o czym sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 10 sierpnia 2007 r. przepisem art. 442¹ k.c., że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przy czym zgodnie z § 3 w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W związku z tym, w przypadku wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Tym samym powód będzie mógł dochodzić kolejnych roszczeń, o ile powstaną w przyszłości, w ciągu trzech lat od chwili, gdy dowie się o nowej szkodzie. Termin na dochodzenie tych roszczeń nie jest ograniczony żadnym innym terminem, który wiązałby swój początek z datą powstania zdarzenia szkodzącego, tak jak miało to miejsce w poprzedniej regulacji, gdy w każdym wypadku roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawniało się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę.

W związku z tym nie ma obecnie podstaw do ustalania odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku, które ujawnią się w przyszłości. Roszczenie w tym zakresie podlegało oddaleniu o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu pozwanemu i interwenientowi ubocznemu. Jakkolwiek powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, to jednak

mógł pozostawać w subiektywnym przeświadczeniu o słuszności dochodzonego roszczenia, zaś określenie należnego jemu zadośćuczynienia stało się możliwe na skutek opinii biegłego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 113 ust 4 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (tj. z dnia 27 maja 2014 r. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025) Sąd nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.